

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing at night. The woman has long blonde hair in a high ponytail and is wearing a gold sequined dress. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt. They are standing in front of a building with a swimming pool at night, with a crescent moon in the sky.

Caitlin Crewsová
Chce svou
pomstu

CAITLIN CREWSOVÁ

CHCE SVOU POMSTU

PŘEKLAD

JANA AUSTINOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem rady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl...

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

CHCE SVOU POMSTU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Reclaiming His Ruined Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Jana Austinová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9282-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9283-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9284-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Teprve když přišla o svůj styl života, zjistila Amalia Montaignesová, jak moc ho postrádá.

Napadlo ji, že v tom zjištění zřejmě vězí nějaká životní lekce, ale ani tak si tu náhlou změnu neužívala. Léta byla vychovávána jako korunní princezna z Île d'Montagne, což byl maličký ostrůvek ve Středomoří. Každý její pohyb, krok, gesto byly bedlivě sledovány přáteli, nepřáteli i paparazzi bez rozdílu po celou dobu, kdy se učila kráčet ve šlépějích své přísné matky královny Esme.

Její hlavní a největší starostí bylo, jak si vytvořit osobní prostor v akváriu, v němž vyrůstala, a přitom zůstat sama sebou. Ideálně to mělo být místo, kde by nemusela být princeznou, svázanou povinnostmi a konvencemi, a kde by mohla být obyčejnou mladou ženou, která vede svůj vlastní život, nikoli ten, který jí někdo nadiktuje.

Pro někoho v jejím postavení to však bylo hodně těžké. Zkusila to jedinkrát, a nedopadlo to dobře. Ostatně i na matce viděla, že ta se vzdala vlastního života, jen aby mohla sloužit Koruně. Esme nemluvila o ničem jiném než o trůnu a o svém dědictví. Pro Amalii nebyla ani tak matkou, jako spíš panovnicí. Pokud měla na některé záležitosti vlastní názor, vždy si ho nechávala pro sebe.

Amalia si umínila, že *ona* bude jiná. Přísahala si, že sice dostojí svým povinnostem, ale neobětuje jim

všechno, jako to udělala její matka. Věřila, že si někde mezi všemi úkoly a závazky bude schopná vytvořit místo jen pro sebe.

Zatím se jí to příliš nedařilo, ale teď už na tom beztoho nezáleželo. Na světlo vyšla jistá skutečnost, která šokovala celý svět a její život převrátila úplně naruby. Princezna Amalia z Íle d'Montagne byla po narození zaměněná za jiné nemluvně. Přesněji hned tři dny poté – za dceru jakéhosi farmáře z Kansasu. A dívce, kterou vychovávali na oné farmě, v žilách kolovala modrá krev, aniž o tom měla tušení. Když dospěla, vrátila se do rodné země svých pravých předků a vzala si vůdce rebelské frakce, která po staletí trýznila královskou rodinu, o níž byla Amalia do nedávné doby přesvědčená, že do ní patří.

Vyplynulo z toho, že Amalia není korunní princeznu, která měla jednou nahradit v její funkci královnu, svou matku, ale především to znamenalo, že do království přišla skutečná princezna i s úhlavním nepřítelem královské rodiny. Ten nelenil a okamžitě začal s pozvolným převratem, který měl malou ostrovní zemi změnit navždy.

Amalia byla zatím stále středem pozornosti tisku. Tušila však, že to nebude trvat dlouho a fascinace její osobou skončí. Nepochybovala, že se veškerý zájem přesune zase na někoho jiného, nejspíš na skutečné princeznu, včetně té, která ji v její dosavadní roli bez potíží nahradila. Každých deset let se skandál začne znovu přetrásat, aby se zvýšil prodej, a její jméno bude vláčené tiskem. Amalia si byla jistá, že se tak určitě stane tehdy, až se skutečná dědička trůnu, Delaney Clarková, stane královnou. A čím víc Amalia tou dobou upadne do zapomnění, tím spíš se na ní bude bulvár pást, protože jeho čtenáři baží po zprávách právě tohoto typu.

Věřila byste, že se stala téměř královnou? budou si vykládat po cestě do práce či z práce nebo ve frontách u pokladen, aby zahnali nudu a zabili čas.

Poprvé v životě mohla být Amalia sama sebou.

Potíž byla v tom, že vlastně vůbec nevěděla, co to je. Bylo jí už pětadvacet, a přitom neměla tušení, jak by se svým životem měla naložit. Až doposud byla její budoucnost důkladně zmapována, její osud přesně nalinkován krok po kroku až do smrti. Co si teď měla počít? Ano, měla a především *mohla* být konečně sama sebou, jenže nevěděla, co to znamená.

„Jste připravená?“

Amalia se usmála na asistentku, která s ní stála v malé hale před vstupem do paláce, jež členové královské rodiny využívali, když si přáli, aby nebyli spatřeni. Paparazzi byl vstup přísně zakázán. Jak Amalia, tak netečná žena vedle ní se tvářily, že všechno je v naprostém pořádku. Asistentka předstírala, že považuje za běžné, že dřívější korunní princezna mizí z paláce zadním vchodem bez fanfár a rozloučení, a Amalia se zase tvářila, že jí to vůbec nevadí a že je se změnou své životní role naprosto srozuměná.

Nic jiného jí ostatně nezbývalo. Proč by měla dělat scény, když by to stejně k ničemu nebylo? Vysloužila by si tím leda pochybnou lítost, nebo snad i pohrdání, což by jí nijak nepomohlo. Amalia věděla, že zvládne snad cokoliv – kromě soucitu. O ten nestála. Považovala za štěstí, že jí matka žádný nenabídla.

K pohrdání byla našťestí imunní. Naučil ji to život na výsluní. Když je člověk neustále pod drobnohledem veřejnosti, zvykne si na leccos.

Amalia se rozhodla, že na celou věc bude pohlížet pozitivně, nebo se o to bude alespoň snažit. Dokud byla v paláci, kde celý život vyrůstala a který považovala za svůj domov, nemyslela na to, co se stane, až ho opustí. Místo toho se soustředila na to, aby se perfektně ovládala a chovala se stále jako následnice trůnu. Bylo jí jasné, že se její poslední chvíle v paláci budou propírat na veřejnosti, a nestála o záporné hodnocení a sžíravé komentáře. Složila ruce před

tělem a přitiskla jazyk k patru, aby při zdvořilém úsměvu zabránila trnutí čelisti. Podobným trikům se naučila už dávno, aby z ní matka měla radost. Přála si, aby ji její chování potěšilo i dnes.

Ačkoliv si Amalia znovu musela připomenout, že královna Esme z Île d'Montagne vlastně vůbec není její matka, na což neustále zapomínala. Prožily spolu pětadvacet let a všechno naráz zmizelo, jako by ani nikdy nebylo. Stačilo několik krevních testů a bylo po všem.

Amalia se z toho pořád nemohla vzpamatovat. Jak je možné, že to šlo tak lehce?

Protože královna tomu nejdřív odmítala uvěřit. *Trůn Île d'Montagne nebude ohrožovat nějaká skupinka pochybných povstalců, hřímala. To prostě nedovolím! A nehodlám tomu jen nečinně přihlížet!*

Pokud se jedná o podvod, pak je tedy mistrně provedený, přidala se Amalia.

Vybavovala si ten okamžik naprosto přesně, jako by se to stalo včera. Právě s královnou snídaly, jak bylo jejich dlouholetým zvykem. Seděly v královčině soukromém salonu, takže se Esme mohla svobodně rozčilovat nad nepřáteli v horách či nad nedostatečně uctivým evropským tiskem, nebo svou dceru školila o tématech ohledně výběru vhodného ženicha či jak by její jediná dcera měla vylepšit vystupování na veřejnosti.

Amalia se dávno naučila, kdy se od ní žádalo, aby s královnou konverzovala, a kdy matka naopak chtěla, aby mlčela a tiše poslouchala její monolog.

Mistrovský rozhodně není slovo, které bych použila k popisu schopností Cayetana Arcieriho a jeho bláhových snů, že jednou převezme můj trůn, podotkla Esme pohrdavě onoho dne.

Jenže Cayetano, rebelský vojevůdce a trn v patě královské rodiny, si svou akci důkladně naplánoval. Oženil se tajně v kopcích s dcerou farmáře, z níž se

vyklubala následnice trůnu, a jakmile měl v rukou oddací list, poskytl rozhovor jistým britským novinám, které mu byly nakloněné již od mládí a visely tudíž na každém jeho slovu. V onom interview jen tak mimochodem oznámil, že mladá žena, s níž se oženil, není nikdo jiný než ztracená dcera královny Esme.

Esme trpěla během těhotenství komplikacemi, kvůli nimž byla nucená letět do Spojených států do jediné nemocnice, která se na její problémy specializovala. Ve stejné době v ní pobývala i Amaliina skutečná matka. Sestra, která se dopustila záměny a dala této ženě královskou dceru, bohužel nemohla nic vysvětlit, protože před lety zemřela.

Takže takto jednoduše došlo v nemocnici k záměně dvou novorozených holčiček, konstatoval Cayetano se svým pověstným šarmem, kterým při styku s novináři nikdy nešetřil. V osobním styku byl však podle Amalie chladný a nepříjemný, jako skutečný válečník. *Koho by něco takového napadlo?*

A protože Cayetano trávil léta udržováním dobrých vztahů s médii a byl tudíž jejich miláček, nikdo o jeho slovech nepochyboval. Postavil se do role spásitele, který chce pro království Île d'Montagne jen to nejlepší, a každý mu uvěřil.

Nechápu, co tím sleduje, durdila se Esme to ráno, když se interview objevilo v tisku, a rozčileně plácla dlaní do stohu novin. *Takové obvinění je možné velice snadno vyvrátit. Musel úplně ztratit rozum.*

Onoho večera, když Amalia po dlouhém a únavném dni konečně osaměla, myslela ve svých pokojích na to, že by to bylo docela zábavné, kdyby vyrůstala na farmě v Kansasu. Možná by se jednalo o stejnou farmu jako z filmu Čaroděj ze země Oz, který zhlédla několikrát a který se jí velice líbil. Vyhlédla z okna, zadívala se na blyštící se světla královského města, jehož domy měly bělostné zdi a modré střechy,

a napadlo ji, že by to byla náramná legrace, kdyby byla její matka Zlá čarodějka.

Samozřejmě však nevěřila, že by to mohla být pravda, když v paláci byla neustále obklopená učiteli, asistenty a ministry, kteří pečovali o to, aby byla přesně taková, jak se od ní žádalo.

Pak přišly výsledky krevních testů, které se následně několikrát opakovaly. V tisku se mezitím objevovaly nesčetné spekulace. Amalia odhadovala pravdu podle odstupu, který jí matka dávala najevo čím dál častěji. Nejdřív s ní královna neměla čas posnídat. A nakonec Amalii poslali na nepříjemné setkání s Delaney Clarkovou, farmářskou dívkou z Kansasu, čímž chtěl královský dvůr ukázat, že se ztotožňuje se skutečností, jakkoliv nemilou. Amalia se podvolila bez reptání a se svým typickým sebekritickým humorem.

S Esme se poté viděla o samotě pouze jedinkrát. Královna si ji zavolala do svých formálních pokojů, v nichž hlavy států vyjadřovaly panovníci svou úctu, a kde byli členové personálu káráni pro rozličné prohřešky, jichž se během služby v paláci dopustili, nebo byli rovnou propuštěni. Esme se k Amalii chovala, jako by patřila ke druhé skupině.

Žena, kterou Amalia stále považovala za matku, neudělala jediné gesto, kterým by se svou nepravou dceru pokusila utěšit. Na druhé straně musela Amalia uznat, že Esme neprojevila vřelost za celých pětadvacet let, tak proč by to měla udělat právě teď? Empatie nepatřila k jejím silným stránkám, to Amalia pochopila už dávno.

Vždycky o tebe bude postaráno, sdělila jí Esme škorobeně. Jinak to ani neuměla. Nemusíš se vůbec ničeho obávat, Amalie. To ti můžu zaručit. Rozumím, že nic z toho, co se stalo, není tvoje vina.

To by bylo hodně náročné, vzhledem k tomu, že mi v době záměny byly pouhé tři dny, konstatovala

Amalia s hlavou pokorně sklopenou k zemi, jak se v přítomnosti panovnice slušelo.

Jindy by ji Esme za takovou poznámku přísně napomenula, avšak tehdy, když Amalia vrhla na královnu kratinký pohled, viděla, že se Esme jen upjatě usmála.

Amalia věděla, že ji královna neobejme. Mnohokrát slyšela, jak Esme říkala státním představitelům zemí, v nichž bylo zvykem se na uvítanou políbit na obě tváře, že „ona taková není“. Přesto v to tajně doufala. Samozřejmě marně.

Nicméně, pokračovala Esme ledově, bylo rozhodnuto, že bude pro všechny nejlepší, když ze své role korunní princezny odstoupíš.

Jistě, odušila Amalia, protože co taky jiného mohla říct? Tehdy matku viděla naposledy, protože Její Veličenstvo nikdy nemělo čas na ty, které nepovažovalo za důležité. Pro Amalii to byl docela šok. Jako by všechny ty roky v paláci vůbec nic neznamenaly. Prakticky ze dne na den byla zapuzena a Esme s ní už nehodlala nic mít.

Amalia však chápala, že to muselo být hodně nepříjemné i pro ni. Předpokládala, že výsledek krevních testů otrásl hrdou královnou až do morku kostí. Jak je možné, že matka nepřišla na to, že jí vyměnili dítě? Neříkalo to spíš něco o ní než o dceři, s níž se teď tak snadno rozloučila?

Tisk nakonec tvrdil totéž.

Když byla Amalia ještě korunní princeznou, měla kromě vlastního mobilu dva navíc, aby personál zvládl vyřizovat přívaly telefonátů. Nyní nepotřebovala ani jeden. Nikdo jí totiž nevolal, protože nikdo nevěděl, kdo vůbec je. Jisté bylo jen to, že už nebyla korunní princeznou.

Amalia byla zvyklá, že se kolem ní neustále motali atraktivní mladí muži. Soutěžili o její přízeň, protože tu byla možnost, že jeden z nich bude královnou

vybrán jako manžel korunní princezny – a jednoho dne se z něj tudíž stane král. Amalii jejich pozornost šla vždycky silně na nervy, takže teď se divila, že jí naopak chybí. A to loni Esme jejich počet zredukovala na dva vhodné uchazeče o ruku. Amalia o ně příliš nedbala, bylo jí jedno, že jim oběma v žilách koluje královská krev, ale nyní uznala, že byli pozorní, velkorysí a ohleduplní.

Přesto se ani jeden z nich neobtěžoval ukázat, když se provalilo, že vlastně není korunní princeznou.

Amalia si řekla, že alespoň ví, o co jim oběma především šlo.

Snad to byl dar z nebes, myslela si, když čekala, až ji královna konečně propustí. Vždycky ji zajímalo, jestli jde lidem o ni, nebo o to, že z ní jednou bude královna. Teď to bylo jasné.

Bylo to kruté zjištění, ale stálo za to.

„Ještě chvílku,“ ozvala se vedle ní asistentka s rukou na sluchátku. „Pak konečně budete moct jít.“

Jako by se Amalia chystala na prázdniny a nebyla místo toho vystrčená zadními dveřmi z paláce, kde vyrůstala.

Palác její odchod velmi pečlivě naplánoval. Královna pořádala velkolepou recepci pro Cayetana Arcieriho a novou korunní princeznu Delaney z Île d'Montagne. Novomanželé se právě vrátili z prodloužené svatební cesty a pro Cayetana to bylo vůbec poprvé, kdy měl vstoupit na půdu starobylého paláce od roztržky s Esme.

Amalia už nikoho nezajímala. Měla se nepozorovaně vytratit do noci, jako by nikdy ani neexistovala. Což bylo přesně to, co královský dvůr chtěl.

Její Veličenstvo k vám bylo nevšedně velkorysé, konstatoval královnin nejobávanější ministr, když Amalii sděloval, co s ní bude dál. Mluvil výhradně on, ačkoliv mu za zády pro všechny případy stála řada palácových právníků, jako by čekali, že se Amalia

bude vzpírat. Za to očekává, že budete tomuto nečekanému sledu událostí čelit s grácií.

To jsem netušila, odpověděla Amalia. Myslela jsem si, že královna má o mě starost proto, že jsem byla celý život vychovávaná jako osoba, kterou nakonec nejsem. Netušila jsem, že si tím kupuje moje příkladné chování do budoucna.

Ministr na ni upřel trpělivý pohled. Její Veličenstvo si je vědomo skutečnosti, že se vás nedávné události pravděpodobně musely nějak dotknout, Amalie. A my všichni také.

Amalia strávila pár posledních týdnů v paláci tím, že dohlížela na balení svých věcí. A právě tehdy vystal problém, co je *skutečně* její. Ukázalo se totiž, že plno věcí patří buď královně, nebo je majetkem paláce – či spíše lidu Île d'Montagne.

Lidu, který už nebyl její.

Amalia zkoušela být rozumná.

Přesto věděla, že se nestěhuje do jiného domova, jako to běžně dělali obyčejní smrtelníci – tak jí to alespoň bylo řečeno. Brala si pouze věci, které jí královna schválila a které byly následně poslány do skladovací kóje na okraji Paříže. Protože okraj Paříže se pro takovou operaci zdál jako stvořený. Pro Amalii to byla taková domovská základna. Nikdy nepomyslela na to, že by někdy mohla přijít o domov, kterým byl odjakživa palác, takže si vůbec nedovedla představit, kde a jak by měla žít.

Byla si jistá, že se časem naučí všechno, co bylo pro obyčejné lidi naprosto běžné. Jako třeba platit účty. Nebo... vůbec mít nějaké účty. A najít místo, kam by jí ony účty chodily. Díky sledování televize zjistila, že většina lidí je účty přímo posedlá. Amalia si tedy představila, že jimi bude zaujatá rovněž.

To se však musela naučit sama. Možná by jí s tím mohl někdo pomoci, jenže jak by zjistila, že s ní má čestné úmysly? Neměla žádné zkušenosti, život měla

doposud před sebou přesně nalinkovaný. Jak vypadá existence mimo královský palác, neměla ani tušení. Zato si však byla jistá, že na ni číhají mnohá nebezpečí, zvláště pak tací lidé, kteří její nezkušenosti budou chtít zneužít.

Pochybovala, že by s ní v tomto ohledu palác jakkoliv sympatizoval, jak se vyjádřil ministr.

Pokud tomu dobře rozumím, odušila suše, dvůr je znepokojen, že se dopustím něčeho, co mi bylo vždycky výslovně zakazováno. A až se tak stane, zstudím tak celou dynastii Île d'Montagne, což královně leží na srdci ze všeho nejvíc, jak oba velmi dobře víme.

Je všeobecně známo, že nejste královské krve, odpověděl ministr. Myslím však, že víte, že na tom vůbec nezáleží. Po celý zbytek života budete pod drobnohledem veřejnosti. Budou vás srovnávat s novou korunní princeznou. A jednoho dne s novou královnou. To sice není fér, ale je to bohužel realita. Nemá cenu předstírat, že tomu tak není.

Skvělé, odušila Amalia s naučeným úsměvem. Takže všechna ta léta průpravy budou přece jen k něčemu dobrá. Budu schopná chovat se tak, jak se ode mě požaduje, navždycky služebnice této země, s níž vlastně nemám vůbec nic společného.

Ministr ji překvapil něčím, co by od něj nikdy nečekala. Na tváři se mu objevil soucit.

Vždy jsem obdivoval váš charakter a vybrané chování, pronesl tiše. Mám skutečný důvod věřit, že ať se stane cokoliv, obojí ve vás zůstane vetknuto navždy. Kdybych byl vámi, má paní, pohlížel bych na celou situaci nikoli jako na trest, nýbrž jako na příležitost k získání svobody.

V Amalii to slovo dnešního večera znělo přímo magickou ozvěnou. *Svoboda*.

Ať je tím myšleno cokoliv.

Když jí asistentka konečně pokynula, že může jít, Amalia se na ni jenom poklidně usmála. Přišlo to

automaticky. Nevzrušený úsměv léta trénovala v soukromí před zrcadlem. Pak mírně kývla hlavou na pozdrav, vyšla z paláce a nastoupila do čekajícího vozu, který ji měl zavést k přístavu. Tam už byl nachystaný člun, jenž s ní měl odplout z ostrova, kde prožila celý dosavadní život. Pravděpodobně navždy.

Amalia si nemohla vybavit jediný důvod, proč by se na Île d'Montagne měla někdy vracet. Návrat by jí jen připomínal její ponížení a neslavný odchod.

Ale to bylo nakonec v pořádku, říkala si, když nastupovala na malou jachtu, ukotvenou daleko od královských loděnic a plnou královnina nejdůvěryhodnějšího personálu. A proč? Protože vyrážela za *svobodou*.

Co na tom, že Amalia neměla tušení, co to vůbec je, natož aby s ní měla jakékoliv zkušenosti. *Svoboda*, poučovali ji soukromí učitelé přísně, když se odvážila nedávat při výuce pozor, *je pro ostatní, méně privilegiované. Nikoli pro vás*.

A kromě jednoho nádherného léta to byla pravda.

Amalia zašla do podpalubí. Věděla, že královna by nechtěla, aby zůstala na palubě, a Amalii na jejím přání stále záleželo. Víc, než by mělo. A pak, nechtěla už ostrov vidět. A vzpomínat přitom na život, který nebyl její.

Na všechno, o co dnešního večera přišla.

Stočila se ve své kajutě do klubíčka a chystala se spát. Tady, v soukromí, se mohla konečně oddávat věcem, které měla celé roky zakázané.

Dnes tu nebyl nikdo, kdo by jí napomínal. Nikdo, kdo by jí připomínal, co je její povinností – protože od dnešního večera už žádné neměla. Královna po ní sice požadovala, aby se vyvarovala skandálů, ale Amalia to klidně mohla ignorovat. Už nebyla ani její dcera, ani její poddaná. A taky měla svobodu, na to nesměla zapomenout. Cokoliv tím bylo myšleno.

Jak byla ta písnička, v níž se tvrdilo, že svoboda